

— Обърнѣ са посѣтѣ и трѣгнѣ полека къмъ къщата на сестра си. Преди да са сѣсѣа вече съвършено съюзѣтъ на родството, преди да предприеме голѣмата опасност на идѣщия день, той желаеше сърдечно да види единичката си въ този свѣтъ роднина, предмета на любовѣта му отъ дѣтннство. Като стигнѣ той я намерѣ въ градината заедно съ Недѣя.

— О колко ти съмъ благодарна, Аппкиде! извика Юна съ радостъ. Колко пожелахъ да та видѣхъ! Длѣжна ти съмъ за много милости, никога не ми давашъ време да мога да та поблагодарѣхъ; защото не са отговорѣ на писмата ми, защо не доде тука? Ты ми отърва честѣта, какъ да ти искажѣ моята признателностъ? Но сега рече ты доде, най подиръ вече честита съмъ като та гледамъ.

— Юно, мила мой сестро, не ми си длѣжна никои благодарностъ, защото твоята честь е моя честь. Но нека вече не говоримъ за туй, нека забравимъ гнусния този и на двама ни злодѣецъ. Може бы ще възможа слѣдъ малко да открижѣ на свѣта и лѣжливата му мѣдростъ и лицемѣрната му строгостъ. Нека сѣднемъ, сестро, моренѣ съмъ отъ марањата на деня, нека сѣднемъ тамъ долу подъ сѣнката и да са разговоримъ нѣколко минути какъто до днесъ сме си приказвали.

Подъ клончастия и сѣбичестъ платанъ, посрѣдъ гѣсты шубрьки, сѣднѣхъ и двамата за послѣденъ пѣтъ заедно на земята като имахъ отпредъ си едно изворче вода. Между туй шурецѣтъ, обичното туй на древните Лѣничяны насѣкомо подскачаше насамъ на тамъ по муравата и пѣпирудата, прекрасното олицетвореніе на душата посветена на сына на Циприда, пѣпирудата, която покѣсно принесѣ хубостѣта на цвѣтоветъ си на живата фантазія на единъ Бардъ христѣянинъ облечена като въ украшенія въ великолѣпните цвѣтове на сицилійското небе хвъркаше надъ цвѣтита освѣтявани отъ слънцето, цвѣте и тя хвърковато и прекрасно. Въ вѣлшебното онуй мѣсто нека ги послѣдувамъ и ный, но градината не са спазва днесъ вече, съборихъ са стѣловетъ и водыгъ на извора пресъхнѣхъ. Пѣтешественикѣтъ нека посѣти къщата на Юна, дѣто са виждатъ еще до днесъ развалиныгъ но не щѣ ги открижѣ на простыгъ пѣтешественици. Геніалныйгъ лесно ще ги познае, но не трѣба да обѣзѣва тайнството.

Щомъ сѣднѣхъ, Недѣя която желаше да си отпочине насамъ, оттегли са на другия край на градината.

— Юно, сестро мой, рече огласеныйгъ христѣянинъ, тури си ръката на пламнялото ми чело, пѣжното ти осязаніе ще го прѣхлади.